

“malgrava.” Alicio povis mem vidi tion, ĉar ŝi staris sufiĉe proksime por rigardi sur la ardezojn. “Tamen tio ne esta grava” ŝi pensis.

En tiu momento la Reĝo subite ordonis “Silenton!”—Li ja en la lastaj minutoj diligente skribis en sia notlibro—kaj nun li legis el tiu libro: “‘Regulo Kvardekdua’ ‘Neniu persono, kies alteco superas unu kilometron, rajtas resti en la juĝejo.’”

“Mi ne havas tian altecon” protestis Alicio.

“Vi havas” diris la Reĝo.

“Preskaŭ *du* kilometrojn” aldonis la Damo.

“Nu, ĉiuokaze mi ne volas iri” diris Alicio. “Plue, tio ne estas vera regulo; vi ja ĵus nun elpensis ĝin.”

“Kiel vi kuraĝas tion diri?” diris la Reĝo. “Ne estas en la libro eĉ unu regulo pli malnova!”

“En tiu okazo, ĝi devis esti la unua” kritikis Alicio.

La Reĝo paliĝis kaj tuj fermis la notlibron. “Konsideru la verdikton” la diris al la ĵurintoj per mallaŭta trema voĉo.

La Blanka Kuniklo eksaltis ekscitite.

“Se plaĉas al via Reĝa Moŝto” diris li “ni ankoraŭ havas pli da evidenco por aŭskulti. Oni ĵus trovis tiun ĉi paperon.”

“Kion ĝi enhavas?” demandis la Damo.

“Ne ankoraŭ mi malfermis ĝin. Kuniklo; “sed ĝi ŝajnas esti leteroj la juĝato al—al iu.”

“Nepre al *iu*” diris la Reĝo “estas skribita al Neniu, kaj ordonon skribas al *li*.”

“Al kiu ĝi estas adresita?” demandis la ĵurinto.

“Ĝi tute ne estas adresita” diris la Blanka Kuniklo. “Fakte, nenio estas skribita eksteraĵo.”

Dirante tion li malfaldis la notlibron aldonis:—

“Post ĉio dirita, ĝi ne estas leteroj versaĵoj.”

“Ĉu ili estas skribitaj per la manoj de la juĝato?” demandis alia ĵurinto.

“Ne” respondis la Blanka Kuniklo. “La plej nekomprenbla afero.”

Ĉe tio la mienoj de la tuta ĵurintoj plenan konfuziĝon.

“Do, li nepre imitis *ies* manskrivaĵojn” diris la Reĝo. (La mienoj de la ĵurintoj estis ĉiuj similaj.)

“Se plaĉas al via Reĝa Moŝto” diris la Damo “mi ne skribis ĝin, kaj mi ne pravi ke mi skribis ĝin. Ĝi ja estas skribita ĉe la fino.”

“Se vi ne subskribis” diris la Damo “pli gravigas la ofendon. Vi nepre